

A decorative border in white ink on a black background surrounds the central text. It features a repeating pattern of stylized flowers, leaves, and swirling motifs.

OTOKAR BŘEZINA

BÁSNICKÉ

SPISY

I

TAJEMNÉ DÁLKY

(1895)

ČTVRTÉ VYDÁNÍ

1916 PRAHA

Otokar Březina

Tajemné dálky

Ó sílo extasí a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlének se záře pramení,
jak z etheru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli příval
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš.

V mé duši smutek dlí a hořké vůně teskné,
myšlénka má je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Žen žhavý ret mé krve vášní neroznítil
a lásky šílenství mi v zracích nezaplálo,
žár bílý rozkoše mi v nervech nezasvítil
a vůní přátelství jsem v žití vdýchal málo.

Sám v tiché klausuře jsem počet žití řešil
a jenom nad svých snů jsem záhonem se shýbal,
víc nežli v životě jen v myšlenkách jsem hřešil

a přelud miloval a páru tuh svých líbal.

Mé jaro bylo smutnou, elegickou písní,
již tichým tremolem mi život zahrál flétnou,
a dny mých radostí, jak trávy trs, jenž tísní
se při zdích, ve dlažbě, když kapky rosy slétnou.

Mé vzpomínky jsou bez barev a beze vláhy,
jak protěž v herbáři, jenž bílou plísní dýše;
nakyslý parfum chudoby jsem dýchal záhy
a ponížených žeň jsem klidil na své líše.

Zář grandiosní vesmíru když v zrak mi padla
sil věčných tajemstvím a osnovami světla,
v mou duši odražená kosmu od zrcadla
v ohnisko palčivé a krvavé se střetla.

Puch krve sražené jsem dýchal z dějin zvěstí
a hrůzu Neznámého z vlastní duše hloubi,
a zřel jsem v žití hru, kde bledý přelud štěstí,
jak v perleti, se lomem vrchních vrstev snoubí.

Netoužím žízně své u žití svlažit břehů,
jak Gedeonův voj u zdrojů píti z dlaně:
paprsků mystických jsem v duši sebral něhu
a v chrámu Tajemství jsem klekl zadumaně.

Je smutna duše má a plna vůně teskné,
má myšlénka je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Ó sílo extasí a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlének se záře pramení,
jak z etheru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli příval
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe vlíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš!

Moje matka

Šla žitím matka má, jak kajicnice smutná,
den její neměl vůně, barev, květů, jasu;
plod žití suchý jen, jenž jako popel chutná,
bez osvěžení trhala se stromu času.

Prach ostrý chudoby jí v tváři krásu šlehal
a řezal do očí a v slzách zánět hasil,
jak samum v závějích se v její cesty sléhal
a ve svých vlnách umdlené ji sklenul asyl.

Pod tíží tmavých let svou naklonila šiji,
žeh práce žíravý jí z nervů svěžest' leptal,
smrť svojí líbala a v těžké agonii
ret její s úsměvem jen slova díků šeptal.

Na vlhký mramor chrámů klekávala v snění
v hrobových vůních voskovic a před oltáři,
a vonných útěch dešť i visi vykoupení
v své duše kalich chytala jak rosnou záři.

Ó matko má, dnes v světlo proměněná,
ty šípe zlatý, vystřelený do ohniska
Tajemství věčně planoucích! Zvuk tvého jména
na našich vlnách dochvěl se, však vím, jsi blízka!

Tvé mrtvé krve vychladlé jsem bledým květem
jenž vláhou zraků tvých se rozpučel a vzrůstal;
chuť trpkou života svým vlíbalas mi retem
a твоjím dědictvím mi v duši smutek zůstal.

A půlnoc zelená když svítí nočním tiším,
ty z hrobu povstáváš a se mnou lože sdílíš;
v svém dechu známý rytmus tvého dechu slyším
a vlnou mého hlasu oživená kvílíš.

V mých žilách zahřívá se teplo tvého těla,
tvých zraků tmavý lesk se do mých očí přelil,
žeh víry mystický, jímž duše tvá se chvěla,
v mé duši v oheň žíhavý a krvavý se vtělil.

A jako tvoje kdys i moje cesta smutná;
bez vůně den je můj, bez barev, květů, jasu;

plod žití suchý jen, jenž jako popel chutná,
tvým stínem ovíván se stromu trhám času.

Mrtvé mládí

Na starém pianě, v kovových strunách spících,
jak z rozvlnění harf jsem slyšel rytmů spád,
jenž slznou rosou tonů mdlých a žalujících
se věšel na strun jemně vibrující drát.

V mé duši myšlénka jak těžká vůně vstala,
a píseň, v mládí svém již slýchával jsem pět,
do tváří dýchla mi a za ruku mě jala
a ztichlých do zahrad mě vedla zašlých let.

Hrou třpytných konstelac se nebes krása stkvěla,
do času ztichlých vod z ní kapal hvězdný čar,
kde v rakvi skleněné, jak světlic mrtvá těla,
mé mládí ležalo v rubáši zhaslých jar.

Pel zrůžovělých snů mu zkvetl v lící ovál
a slz mých tvrdý skvost mu spjal se v diadém
na svěžích údů jas, jež balsamoval
jsem čistých vzpomínek svých vonným pokladem.

A teplo mrtvých vnad, jež kynulo mi svěží
pod různým závojem, jež dnů mých úsvit tkal,
žár dlouhých pohledů, jež zhaslé v duši leží,
a mrtvé polibky, jichž nežehl mě pal;

krev hroznů zahořklá, z níž nadšení jsem nessál
a oheň objetí myšlénkou vychladlý,
déšť květův odváťých, jež jednou v klín mi klesal,
však tknutím ruky mé umíral uvadlý;

žeh rozedněných zor, jež tvář mi nezrůměnil,
mdlý plamen rosných duh, jež nezkoupal mě v chlad,
svit zašlý bílých dní, jež čas mi v noci změnil,
jak noci jasný mír v den kalný beze vnad,

vše vzplálo v duši mé a v hudbě mrtvých přání
zaštkáním smrtelným se třáslo ozvěnou;
nad Mládí mrtvolou jsem stanul v zadumání,
jak milenec nad mrtvou dívkou svedenou.

Žeh bílý světla...

Žeh bílý světla v lampě duše mé jsi stáh,
že v agonii rudé krvácí do šera.

Pod zvlhlými klenbami dní jdu v myšlénkách,
jak chodbami opuštěného kláštera,

kde o fresky stěn tříští se vlny soumraku
a zapomenuté legendy v zčernalých rámech se tmí,
jak okna prolomená v staletí zázraků
do zasmušilých horizontů Tajemství.

A v kouřících dálkách, kde zsinale mlhy se strou
nad arkýře paláců a v boulevardů ruch,
vítězný život zmítá se a kypí vířící hrou
v bizzarních pěnách vášní a síly a tuh;

žen ohnivé pohledy jiskrami prší do žádostí těl,
spálená síla nervů pod lebkami tlí,
a v tisících illusích jásot a úzkost' a žel
třese se na napjatých strunách Tajemství.

Žeh bílý světla v lampě mé duše jsi stáh,
že v agonii rudé krvácí do šera.

Pod zvlhlými klenbami dní jdu v myšlénkách
jak v kvílcích melancholiích večera,

a naslouchám hodinám Veliké Noci, bijícím tmou,
až s věží věčného Města v kovových slzách se schví
jak matutinum andělů v čekající duši mou
ráz hodiny mé poslední, angelus Tajemství.

Přátelství duší

Nám v jediný refrén roztála romance mládí. V šer dnů
pohledy naše se líbaly, jak v jediném objetí zachvění dvojí.
S rozkoší dýchal jsem vůni tvé krve a v zahradách snů
jak milenku u pějících vod má duše hledala tvoji.

K nám mluvila touha a vášeň, hrůza a síla a hřích
i zastřené tajemství zkamenělé přírody jedinou řečí;
má myšlénka s tvou měla na tváři jeden jiskřivý smích
i stejné stažení svalů a zblednutí bolestnou křečí.

A nádheru nocí dušema dvěma jsem jímal a ssál,
jemné fluidum hudby chytal jsem dvojí nervovou spleť,
a zázrak krásy, dvojm vězněný zrakem, v smutku mém hrál,
jak paprsek dvojitě broušeným sklem když rozžhaven sletí.

Dnů setlelých mlho, jež házíš do duší rozklad i žel!
Neznámých moří mrtvých výpary žhoucí a solné,
v nichž vahnou aleje rozvitých nálad a žíravý pel
do květů na růžové zvlnění vůní se sráží a prolne!

Kdo rozložil slitá dvě světla? Kdo úsměv můj v tváři tvé zhas?

Kdo našemu hlasu dal cizí přízvuk, že smyje se s duší?

Kdo ochromil jemné chvění dotyku? A hodil tajemný kvas

do našeho vína, jenž jeho žehnutí opojné ruší?

Proč v sadě mém záhon tvých lilijí léta vypráhl zmar?

Jak plovoucí ostrov urvaný z břehu mizíš mi v dáli.

Ve flakonu vzpomínek mých zhořkl tvých esencí čar,

v němž hvězdy minulých nocí a záře mých úsvitů vtály.

A cizí mi touha tvá, jak žena, z níž piješ rozkoš svých dnů.

Z mých očí již neteče příval tvých slzí v bratrském zdroji

a jenom nad hroby minulých jar na hřbitovech snů,

jak fantom milenky mrtvé má duše potkává tvoji.

Tichá bolest

Po černém koberci, jež k mému loži stínem
v šat vonný kašmíru Noc tkala kyprou vlnou,
ty's přišla, Milá má, a nalila's mi vínem
svých retů hořkou číši plnou.

Mé tělo projala's jak bledá záře divem,
v mých nervech hořela's jak umírání pocit,
a pohřben v loktech tvých, jak v chladném hrobě živém,
pod tíží polibků jsem unavený procit.

Ó vteřin propasti, jež dálkou let jsem měřil,
o prchlá vůně jar na krůpěj vteřin slitá!
Snů našich záclonou se zážeh věčna šetil,
jak den, jenž na východě svítá,
a k točným Tajemství šla's ruku v ruce se mnou,
kde z lustrů zářivých do jisker, hran a faset
hrál zázrak Věčného, na nebes líchu temnou
jak zrní safírů a bílých ohňů naset.

Kdy sedla's k pianu, že po klávesů sněhu
tvá ruka chvěla se na vlnách luny plání?

A pěla's život můj, večerů mrtvých něhu,
romanci snův a odříkání?

Mých hodin spící sbor v tvé hudby náraz ožil,
jak zvonů stříbrných angelus roztál tichem
i píseň krve mé, již žhavým rythmem do žil
mi mládí vlévalo a skandovalo smíchem.

Bol tužeb spálených z tvých tonů kouřil v dýmu,
v kadencích rekvií, jak slzy v tváři zasech',
a v žeň mou uzrálou třás touhu k Nejvyššímu,
jak rosu sladké manny v klasech.

Mdlou vůní dýchal čas, když píseň tvá jím chvěla,
ve hrozny cizích vín se slila květem taktů,
a dávných sluncí žár i nocí hvězdná čela
v tvých rytmů shlížela se v černém kataraktu.

Pak v tony tajemné strun zvířením jsi sáhla,
až množstvím výchvěvů se vzňaly modrým jasem
na žhavou osnovu. Však oněmělá táhla
tvá hudba Neznámého hlasem
v mém sluchu smrtelném. Pod klenby ticha kanul
mé duše ztlumen pláč, a v mlčenlivém stesku

až v okna andělů, jak oběť vůně vanul
žal budoucí mých dní a ozon příštích blesků.

Vzpomínka

Rythmem vašeho kroku a zmlženým rozechvěním hlasu
(v němž dřímou slova zapomenutá) vždy do žáru mi vzeplá
doutnající západ onoho dne a v zelenavém jasu
žene na mne oblaky vůní a mámivého tepla.

Po léta ve mně zrály ty vůně. A dnes, když je cítím,
otázka mrtvá a oněmlá se kouří z jich tlení,
myšlenky sladkost', jež příliš pozdě roztála žitím,
hořící olej odkvetlých oliv. A brázdami snění

za noci pluji s vln písní, jež stříká pod vesel mých metrem
a pod hvězd prostřenou mapou v dál zapadlou nesen,
a cítím, jak z ostrovů opuštěných do tváře dýchá mi větrem
mír cypřiší v květu, prohřátých stínů a planoucích vesen.

Den výroční

Známá cesta, kterou jsem šel, se změnila v mých zracích.
Stromy vyrůstaly přede mnou z vyhaslého sněhu
jaksi jiné než jindy. V zelených svitech tlel západ,
hranice vyhaslá mrtvého dne, podivně smutný.

Ocelovým, svírajícím se kruhem úžil se obzor. Tma zrála.
Černá bratrstva lesů, zřel jsem, klekala k zemi,
jak k choru modliteb za zemřelé. Příkrov nebe se nížil
nad mojí hlavou, jak stlačen a dolů vypjatý šerem.

A ticho se kouřilo z dálek, padalo zvýší a příšerně slavné
dusilo kroky. Šeptem úcty třásl se hlas mé duše.
(Bylo něco mdlého ve vzduchu, jak jeho svěžest by vpila
žhavá žízeň rozžhatých hromnic.)

Toť čas, z něž jindy s rozkoší tesknou jsem dýchal
dlouhé mírání barev a světel a naslouchal hudbě
blížících se stínů. Tajemný smysl mluvíval ke mně
z těsné blízkosti noci, oddech věčného snění.

Dnes úzkost mi ovála tváře. A dávno zapadlá léta
se zdvihla v mé duši. Dech vlastní zdál se mi cizí,
jak někdo by vedle mne kráčel neviditelný
a známým dotykem sevřel mi chvějící ruku.

Oh, ano, Svatá! Tvá slavnost dnes v zahradách věčných!
Mši zádušní to pějí mé myšlénky, jak zvlněným chorem
v teplý pláč voskovic, kde rudá krev přetéká z číše
věčného světla v tvůj oltář, zastřený černě.

Van studený smrti dech' záclonu stínů v okna mé duše,
modlitba rozjímavé samoty útrpně stiskla mi ruku;
neboť mých vzpomínek řásnaté závoje černé,
jsou měkkým ložem, kde pro vždy vtiskla se forma
tvého mrtvého těla.

Modlitba večerní

Ó smrti živých těl, již noc se stává dnem,
svou šťávu tajemnou lej v moji teplou krev,
svou mdlobou smrtelnou mne spoutej v loži mém,
je měkká náruč tvá, jak bílé lokty děv.
Ty vůni zázračná, z níž voní jiný svět,
můj zemský život ztaj a nadpozemský zvlň
a proseb žár a šleh, jenž spaluje mi ret
a v tváři rudý plá, mi v duši ztiš a splň!

V mých očí tmavou svítilnu se, svatá, schyl,
lej nový olej v ní a zapal poznání,
ať zraků paprskem zřím na tisíce mil
v šer mořských pralesů a výší rozplání;
jak krystal s krystalem se skládá v lůně skal,
jak květů pletivem se prýská barev jas,
jak život vzbouzí se, jenž v lůně hmoty spal
v bytostí nekonečný květ a vír a kvas.

A silou zvýšenou můj obdař lidský sluch,
ať v resonanční nástroj se mi promění,

jímž přelévání šťáv a vzrůstu skrytý ruch
jak hudby tajemné zázračné slyším vlnění;
ať cítím rostlin puls i hudbu hvězdných dráh,
paprsků světla lom a vzduchu ráz a šum,
motýlů tichý let a v duší hlubinách
myšlének tajný vznik a zápas, vír a tlum.

Od mojí myšlenky odpoutej zemskou tíž
ať světla rychlostí prostorem šlehá v let,
nad moří zelenou a křišťálovou říš
v hloub sopek vyhaslých i v země žhavý střed;
v noc věčnou propastí ať bleskem zaletím,
kde z zřidel ohnivých se žhavý tryská var,
do jeskyň plačících, jichž slzy staletím
v sen tuhnou kamenný pod baldachynů tvar.

A v točen dlouhou noc, kde věčný led a sníh
na skalách křišťálu polární září plá,
i v jihu smavý kraj, kde odalisek smích
v zahradách sultánů jak hudba vše a vlá,
nad vřavu národů a pouští němý stesk,
kde rythmem zesláblým umírá žití tep,

nad černé pralesy a horských štítů lesk,
nad zeleň prerií a zádumčivou step.

At' všecko obsáhnu, všech cíle drah a cest
co vidím žít a mřít a růst a kvést a zrát,
sil živých věčný kruh, jenž konstellace hvězd
v své síti navléká a řídí vzlet a pád,
jenž trpí v duši nám a voní v lilijí
a modrým plamenem nad bažinou se stkví:
ať douškem jediným já žízniv opiji
na březích věčnosti se vínem Tajemství.

V mé tělo pronikni a v každý nerv a sval
se z tajných zdrojů svých mi rozlej balsámem,
jak láva vytryskni a hoř a teč a pal,
v rozkoši šílených vzplanutí neznámém;
až smolnou pochodní žádostí žhavý dech
na popel dohoří tajemným ohněm tvým,
tu dechni v čelo mé a usnouti mne nech
v sen věčný, poslední, z něhož se nevzbudím.

Podzimní večer

Do vzduchu prohřátého hltavě se ssaje
šedivý příval soumraku a z ohně šlehá
krvavý reflex pokojem. V mé duši taje
stlumená hudba snův a zádumčivá něha.

Nad pusté hřbitovy své stíny mlha hází,
jak slabý náčrtek ční kříže z šeré kresby;
a v lampách chrámových zář věčných světél vzchází
na zrudlé fresky zdí a na oltářní řezby.

Do moře šedých vln se pásy lesů noří
a proudy černých vod se zhustlé ke dnu níží;
zpěv panen klášterních se vlní z oratoří
a k ložím nemocných se těžký spánek blíží.

Na mramor plačící se slzná rosa ssedá;
do pláštíů šedivých se kostry stromů choulí;
nad zemí obloha jak těžká klenba šedá
a v kámen tesaná se zdvihá dutou koulí.

Do prázdna vtéká čas a chví se noční stíny.

U černých moří prostoru se strhly hráze.

Vystříkla hustá pěna tmy a do hlubiny

zem pohlcená sesmykla se na své dráze.

A z obřích dimensí do temna pohroužených

jak tisícerých křídel vnímám šum a vání;

v něm slyším jásoť duší smrtí vykoupených

a nově narozených úpěnlivé lkání.

Apostrofa zimní

Dny jasné, říjnové, v nichž září azur čistý
a s větví bronzových se nítí rudé listy,
jež sváty ostrým vanem podzimního dechu
se stkví jak vyráženy ze zlatého plechu!
Ve vaší vůni chladné cítím tát a sálat
dech jiter zemřelých a dávno mrtvých nálad,
blesk žlutých polední, kdy slunce žhavý oddech
na šťávu sladnoucí se srážel v zralých plodech,
a duše vonných večerů, jež uhořely
v purpurných ohních západu. Z vás oněmělý
sbor ptáků odletlých mi kvílí, jásá, zpívá
orchestrem tonů. Ve vás mísí se a splývá
sen květův uvadlých, šum pokosených klasů,
svit zhaslých barev, smytých nuancí a jasů
let mrtvých motýlův a kolotavých vření
tisíců zhaslých životů ve zlaté lázni denní!
Sil tajemných, když v mír a v sen a v klid se sepnou,
jste sesláblou a zmírající tepnou!

Dny jasné, podzimní, v nichž září azur čistý,

a s větví bronzových se nítí rudé listy,
jež sváty ostrým vanem podzimního dechu
se stkví jak vyráženy ze zlatého plechu!
Svůj rozestřete lesk a plajte v chladný říjen
svou září karmínův a minií a sien
a rozlévejte smrt', jež proudem deště kane
vám z třpytných paprsků, jak z číše vytepané
ze studeného kovu! Vaše vůně těžká
jak otrávený plyn v mé duši na dně mešká,
a barev, květů, žití velkou agonii
ze vzduchu vašeho jak hořký nápoj piji!

Siesta

Sen modří šedivých ve stínech sněhu ožil,
však záře usnula ve zružovělých žlutích;
ve štolách světla vzduch se v ztuhlých vrstvách složil
a sípot os, jímž kvílí kola větrův, utich.

Klid bílých linií se tíše krajem snoval
v šat slabě vzdmutých ploch a lesů mrtvým ladem;
let ptáků v azuru čar sítě nerýsoval,
dech živých nesrážel se v bílou páru chladem,

jen Velká Myšlénka jak oblak táhla nivou,
hrou stínů mluvila, snem světel, hlasem ticha,
sil sepjetím a dominantou zádumčivou,
jež z hudby sněžných vln do lidských duší dýchá.

Březen

Déšť světla krvavý ze slunce ohněm prýštil,
šer věčný prostoru pil jeho nektar lačen;
do modří brunátných se na východě tříštil
a v žhavých úlomech plál štěrbinami mračen.

Dech vlhký vytryskoval z němých rozloh plání
a z boků čerstvých brazd do vzduchu vůni mísil,
vod studený zněl smích a v ozvěn tiché štkání
jak oživený puls se svěžím rythmem křísil.

A v zemi navlhlé a zapařené mízou
dnů příštích dřímal svět, šleh barev, sil a jasů,
tráv šumné království a s atlasovou řízou
sbor teskných lilií a plavé zlato klasů;

mdlý oddech šeříkův i loubí modré stíny,
v nichž jednou bílý žár ve žhavém písku usne,
a libel malachit kroužících nad lekníny
ve vlhku teplých par a v lázni vůní dusné;

na květech akátů zor zrůžovělý pocel,
jenž zemi zažehne a rozleje se nachem
v těl brouků tvrdý kov, jak v zakalenou ocel,
a v křídla motýlů jak jemných barviv prachem;

tep žhavých žádostí, jenž vlny žití vzruší
a prškou jasmínů se v záhon citů slije,
i písňě básníků, jimž analyza v duši
snů svěží akvarel svým chladným deštěm smyje.

Vězeň

V tvých zracích, Nejatá, jsem marně duši koupal,
jak temný oblak mlh nad kraje šíří zaleh':
kouř vlastních myšlének mi z tvojích vůní stoupal,
a vlastní krve vzdech jsem cítil ve tvých žalech.

Mé srdce třáslo se, když k tvému jsem se chýlil,
šer vlastních illusí jsem z tebe barvou vyssál,
a vlastní duše hlas z tvých modliteb mi kvílil,
když na svém oltáři mi otevřelas missál.

Ros marné bohatství, jež bílý požár žehne
a v slzách ohnivých na ňadrech květů pálí,
i výheň západů, jež teplou krví šlehne,
jak z poraněných žil by stříkala ti dálí,

mlh hábit kající nad nahotou tvých plání
a dusot černých dní, jež slyším z dálky cválat,
tvých stromů němý žal a smutek odkvétání
i třesoucí hlas vod a noci teskných nálad

z mé krve vyrostly. Mým snem jsou barvy žhoucí,
když z hlubin umdlených se zdviháš, smutná, jarem.
Nad výhni duše své do skelné hmoty vroucí
jsem smáčel píšťalu a vydechl tě tvarem.

A v teskném nadšení když vzlétám osvobozen
z tvých loktů vysněných, i tu se zpijím vínem,
na vlastních vinicích jež uzrálo mi v hrozen,
mou krví zahořklé a mrtvých dnů mých stínem.

Svůj hrad jsem vystavěl na mračné výši spádné,
šer vlhkých katakomb se v jeho skály vrývá,
a v klenbách plačících, kde žal a ticho vládne,
za živa zazděná má píseň nocí zpívá.

Čas lije se prškou mrtvého listí, jež slétla
se stromu tvého. Ó rci, zda duší se vesním
v duh krásu, jež leží v hrobě bílého světla,
jak spící sonata zvuků v mlčení lesním?

V dech kamenných květů, jež jednou dýchaly něhu
na ostrovech propadlých v modrá zrcadla moří,
když zem ještě teplá se třásla v pannenském žehu
pod úrodným objetím bílých nocí a zoří,

a z uhelných lesů kouřila hrůza a ssála
se tajemným fermentem v krvi mladistvých rubín,
z hvězd problémů skvoucích, jak signál výstražný plála
tmou nedávno nalitých zraků a do duší hlubin?

Bod oživlý prachu zvířený cyklonem věků
jsem bílý stvol trávy dušený prerií žití,
a ze stromu tvého slzami horkými teku
jak z rozsedlin kůry guma, jež opálem svítí.

Svůj žal jsem položil na stůl tvůj obětní,
ó Teskná v září hvězd a v světél písni ranní,
jež tiskneš v tajemství svůj prsten pečetní
paprsků ztlumených a spících zvuků paní!
V květ snění uvadlý tvůj soucit rosou dých
a v lože vlhké slet mi,
když v němé bolesti jsem poklad hodin tvých
jak černé krystaly ti vylamoval ze tmy.

Když střel se blankyt můj mlhami zatížen
nad smutkem neznámých a nepřístupných moří,
a sbor mých nadějí, jak zástup bledých žen,
kol mého lože stál a plakal v tichém hoři.
Ze zahrad věčných jar když úsměv vál mi v tvář,
jak hudba stínů v sadech,
a život můj se třás, jak v jeho zrudlou zář
z bran otevřených Tajemství by průvan zadech.

Když náraz věčných sil mou duší spěněn vřel
hnán tíhou zničení a galvanismem bolu,

jenž mlnem žíravým se střebe v život těl
a zemi obíhá od polu krouže k polu,
v žeh jisker prokmitá se v řasách jemných cev,
do uzlů žil se slívá,
a pulsem zrychleným na žhavou tepe krev
a škálou bolestí po strunách nervů splývá.

A v tichu dráždivém když v němém zápase
vln jemným přílivem narážel v bytost' mojí,
jak chvění magnetické jehly v kompase
mou duši zastavil a k svému táhl zdroji.
A sklíčen tušením, jež úzkost' provází
a v těžký soumrak šíří,
proud jeho cítil jsem, jak v krev mi přechází
a k polům Tajemství mi žití jehlou míří.

Motiv z Beethovena

To z dálky staletí van tichý v tvář mi nedých,
tvých tónů byl to hlas pod okny duše mé,
jenž na mne volal: Pojd' a v svitu září bledých
a v zlatém dešti hvězd se koupat budeme.

Spí vůně v zahradách a blankyt na jezerech,
zor příštích andante do poupat zavřel květ,
spí písně v teple hnizd a v dálek pološerech
vír barev zpěněný kles' ke dnu tich a šed.

Par oddech stříbrný nad zemi závoj potáh'
do světla zasnován jak z vláken asbestu,
a v černých táborech žal lesů na samotách
do mechu v umdleném si lehl šelestu.

Tma kleneb závratná nad lustry hvězd se vznesla,
pel prachu kosmický, z ní tichá padá tíž
nad šíří prostorů, kde v dálkách šumí vesla
odplulých staletí. Ó pověz, necítíš,

jak noci narkosou dech unaven se úží?
A lehký šumot snů jak letěl kolem nás
a úsměv jasmínů a bázlivý dech růží
do vání křídel svých ze svého šatu třás'?

Vzpomínek červenec jak v duše žár ti vzrůstá,
zdroj zadržovaných sil ti bije v stěny cév,
žeh prudký polibků ti zapaluje ústa
a světlem narudlým ti v žilách svítí krev?

Že pigment zřítelnic ti vnitřní požár prožih',
stín, řetěz kroků tvých ti rozlomil a sňal
a v duše komnatách na myšlénky tvé ložích
mou spoután hypnosou se položil tvůj žal?

A cítíš jeho dech, jak z mlží mléčné dráhy
na rosu stříbrnou se v hvězdný sráží luh,
a touha po smrti, jak příliv sladké vláhy
a rozkoš vítězná a černé víno tuh,

na nader úbělích jak spočinutí měkká,
a nahých ramen dvou jak chtivé sepjetí,

v tvou bytosť pohnutou a opojenou stéká
ve smyslů umdleném a těžkém zajetí?

Pojď, olej tónů svých jsem nalil v lampy krystal,
z kamenů svítících jsem sklenul v kryptu tvou
a z květů zázračných jsem měkký polštář schystal,
kde v řasy vůní mdlých dáš hlavu zemdlenou.

Pojď, slyšíš zvony mé? Než v procitnutí chladné
žal kouzlem uspaný ti v duši ožije,
má píseň pohřební ti sladká na rty padne
a v jednom pocelu tvé žití vypije.

A jitro věčných dní až vzplá ti zruměněné
(déšť růží ohnivých), tu bude se ti zdát,
jak kdybys v ložnici měl okno otevřené
a ranních písni mír tě ovál ze zahrad.

Agonie touhy

Zda v pánvích západů vyhasly hořících jantarů víry,
zlat zelený var na popel spálených duh,
a půlnocí svit, jenž modrými parami síry
mlh závoje bílí a hází na zčernalý luh?

Dnes barev necítím dechu, jenž etherný prýští
do duší, jak vůně, jíž dýchá tajemství sad;
spí v nervech ruky mé tvarů vlnění příští
a síla, jež tká jim z předených paprsků šat.

Má touha žízněním nadzemských květů a forem
dnes umírá, ve zracích sluncí neznámých zář,
a s voskovic světly táhnou mé myšlenky sborem
a obnášejí jí horečně znícenou tvář.

Návrat

Má duše se vrátila z kvetoucích zahrad a měla
dech noci třpytný na nádheře údů. Růžovým zlatem
zor navlhly vějíř ovál jí vlasy a z jejího těla
jak lilijí nesmělý pozdrav se vůně lila jí šatem,

jenž utkán byl ze snění soumraků. Ztlumené přívaly světla
(hvězd oblaky bílé tak za nocí červnových sněží)
se prolévaly jí z očí a na tváři v úsměvech kvetla
jí růžová radost a se rtů jí padala čistá a svěží,

jak procitnutí stříbrných strun. O Záři
a Šeření bytosti mé! Ty paprsku věčného chvění!
Znám rozkoš těch kvetoucích zahrad, kde bledost tvých tváří
(ó vynucené polibky dní!) na růže se mění,

znám tavená zlata, jež ve vlasech hasnou ti v žáru
a nocí tvých závratný mír, jak oddech a vanutí křídel,
i zapovězený půvab těch lázní, kde v stříbrnou páru
jsi vystoupila zmladlá a vonná, jak z pěny růžových mýdel.

Ó proč jsi se vrátila? V krajiny spálenou tíží,
kde jak z ložisek hasených vápen zdvihá se mlha
a květy umírají pod krystaly solí a níží
se zlomené v tlející zemi? Ó viz, na hřbitovech zvlhá

jak v narudlém pláči i náhrobní mramor. A stmělou stepí
před blížící se bouří i ticho úzkostně zalká.

A ty jsi se vrátila! Do věčného šera, kde úsměv tvůj lepší
ti uhasne v tváři, zbělí ti na rtech a únavná dálka

těch zahrad odkud jsi přišla ti slzami v zraky se velne,
Samota, přadlena němá, ve vychladlé síni sedne ti k boku
a v tváře tvé, blednoucí, ponoří zraky své ztuhlé a skelné,
v nichž dříme tajemství posledních snů. Až v šedivém toku

noc lítostné touhy stiskne ti prsa, smutek věcí a času,
dní, které nastanou, bolestné šeření prvé,
a vztýčená vášní, schvácená něhou (o smutná!) na místě jasu
pít budeš jen brutální rozkoš z nečisté číše mé krve.

Z věčných dalek...

Z věčných dalek v duši mi zpívá
píseň montonní,
spodní oktáva zádumčivá
mé klaviatury jí zvoní.

Na rty ve smíchu mi vtéká,
třísla jak chuť do vína mého,
slzy nahořklé mléka
se stvolu přelomeného.

Vzpomínek rytmický ovan,
v žádostí bachantických tancích,
stesk její doznívá začarován
v resonancích.

V rozkoši krví mou se pění
a na samotách,
v dlouhá adagia polosnění
v pochmurných notách

mi vzrůstá. Paprsků umdlených mírem
neusíná,
jak oblaky hmyzů kovovým vírem
v černé klenby svých zvuků mne spíná

a vyssává. Ó dálky a noci,
mdloby a sny! Kam nelnou
se její tony? A jakou mocí
zničím ji v sobě, nezničitelnou?

Ve zповědnicích a před oltáři,
v hrobových tiších biblioték,
studeným křídlem v tváři
vane mi její dotek,

v mé barvy se olejem slívá,
z křídel mých inspirac zvoní,
v žalu mém výsměšně zpívá
věčná a monotonní,

a na žhavých plotnách mého žití
v pěnivém klokotá varu

nápojem smrti mé, z něž budu píti
Mysterium zmaru.

Návštěva

Řekl jsem: Sestro, jež září vyhaslých sluncí máš ve zraku,
prodli, a studenou ruku svou mi (bych zahřál ji) ponech.
Byl večer a něco teskně minulého vonělo v soumraku
a plakalo kovovým zaštkáním v zvonech.

I uviděl jsem ji, Duši svou, zardělou mladosti záchvěvem,
jak vystoupila jednou do šedivé mlhy svítání mého;
zapomenuté dítě, jež před bouří hraje si s úsměvem
na prahu domu uzamčeného.

V závoji bílém a veselou, jak družičku v průvodu pohřebním,
a šťastnou, jak v domě, kde oheň vypukl v noci, dech spících,
panenskou nevěstu v modlitbách přede dnem svatebním
nad loži umírajících.

Dechla mi do tváří, jak vůně odkvetlých růží když zavane
ze vzdálených zahrad a na rtech usládne v pocel,
a záclony záře východní, z nejčistších paprskův utkané,
mým nemocným touhám zavěšovala do cel.

Snad potom...

Tu hudbu mi nalej v akkordů křišťálnou číš,
kde z tonů zvětralých jisker se zdvihá mámivá tíž
jak výpar z nejhlubších sklepení duše, kde v stínech
zrá výčitek oheň ve vzpomínek kvasících vínech.

Na úpatí pohoří Smrti, kde v ledovců závratný spád
se smývá Věčnosti příval, chci umdlený spát,
a illusi dní, klam krve a šero vlastního žití,
jak dusivý sen, jenž na prsa kleká, chci snít.

A probuzen lítostí duší svou povstat za tisíce jar
pod sestárlym sluncem až blankytu vyhasne žár,
a k vychladlé zemi jak uhelný milíř, setlelý v kouři,
se zřítí udušen život pod nánosem věků a bouří.

Snad potom, v žal posledních soumraků, vzpomenu zpět
na světla vyhaslých lilií a západů krvavý květ,
na hudbu pěnících vod, jak v ztlumeném zachvění citer
v ruch růžových slavností zvonila za vyhaslých jiter,

a v zeleních niv na zářivé průvody slunečních dní,
jak v triumfech táhly, v jáсотu barev a v šelestu žní
pod rozpjaté stany čekajících nocí, z nichž lila se jednou
na hlavy dávných národů vůně. A procitlé zvednou

se písně bývalých tužeb, pohledů doznělý smích
a rozkoší žár, jimž dýchal těl vonný a chvící se sníh
a z dýmu vyhaslých věků a ve tmy zapadlých vodopádech
snad s lítostí ucítím vlastního života teplo a vůni a zádech.

Pohled smrti

U hlav lože a v soumracích tušení, mnohokrát, vím,
pohled můj zhasínal před vítězným pohledem tvým.

V mém slabost' a touha, smích ocele blyštící v tvém,
a v jeho zrcadle myšlénku vlastní uviděl jsem.

Šla bledá a zmatená v dálku zavátých, neznámých Měst
do šera a polárních nocí němou únavou cest.

Úzkost' nejistoty tuhla jí v tvář a věčných prostorů chlad
na zmučené údy spínal jí, umdlené, kovový šat.

V záhyby mizících tvarů mlhami ze zraků tvých,
jak z květu mystického stromu stříasal se přívalem sních,

a houstl a temněl, zář do sebe vpíjel a šlehal a vál,
na ranách mé myšlénky jak v narudlých plamenech tál.

U hlav lože a v soumracích tušení, mnohokrát, vím,
pohled můj zhasínal před utkvělým pohledem tvým.

Jak somnambul svedený z lože, bledý, spoután a něm
pod hypnosou Nepoznaného jdu se svým snem

a přede mnou chví se, v umdlených rukou mých dní,
zraky tvými rozžatá světla pohřebních pochodní.

Vůně zahrad mé duše...

Vůně zahrad mé duše,
ve mdloby teplých vlnách mi nalité po znavených tvářích,
vůně zdvihlé ze záhonů přikrytých tisícem nocí.

Houstnete v zrychlené výdechy kolébajících se kaditelnic
(příšerné kaktusy dýmu vyrostlé ze žhavého zrní)
za přidušeného zvonění řetězů stříbrných
při smuteční mši pontifikální.

Zapařená vanutí rašelišť a tlejících mechů
nad slehlými vrstvami popela uloženého staletími,
vůně bývalých nálad, zkácených lesů a jar, která zhasla!
O lázně mlhy otrávené nad vodami nepohnutými,
v krajině umírajících vegetací
a v smrtelné žízni bílých úpalů letních,
jež vypily stříbrnou rosu z kalichů odbarvených žárem
a vyssály průzračnou vláhu rozlitých stínů!

Jste vůněmi zavřených komnat,
kde na provlhlém loži

ve mdlobách léčivých esencí a v šeru spuštěných záclon,
(zatím, co život zpívá pod okny v poledním hlaholu zvonů
a v opojení slunečních září)
svou hlavu boří do měkkých polštářů snění
má Vzpomínka bdící.

Z vás cítím nárek uschlých ratolestí jasmínových,
jež položila bílá, chvějící se ruka
do knihy modlitební.

Vůni setlelých listů, kde se smytého písma
kouří se křečovitě modlitby vášně,
jež rozněcovaly oheň ve zracích dávno vyhaslých.

Vůni pokojů v otcovském domě prodaném cizinci,
a výčitku, jež dýchá ze záhybů tlícího šatu mé matky
modlící se za mne mezi Svatými.

Vůni rozžehlých hromnic za naříkajících nocí,
sepjatých ve fialové řetězy blesků,
a vůni kouřící z černého knotu uhaslé svíce,
jíž byla obnášena tvář umírajícího.

Úsměv uvadlých fial,
jež neutrhla pro mne milující ruka
a nepodala mi v den mého narození.
Vůni neznámých květů, jež prýští se v jediném rytmu
se štkáním vodotrysků
v modravém zátiší zamčených parků (o milující!),
kam abych vkročil nikdo mi nepodal klíčů.
Vůni rozpuštěných vlasů a bělostných rozchvění těla,
z něhož do cizích dní lilo se opojení hvězdami pršících nocí,
které se pro mne nesešely.

Vůně zahrad mé duše,
vůně zdvihlé ze záhonů přikrytých tisícem nocí!

Vůně palmových hájů a stepí rozkvetlých lilií,
nápoji sládnoucí ve chvílích dohořívajících soumraků,
na zpocené čelo vlídné zavanutí stydnoucího dechu
od břehů mlčících řek, jež ústí do zálivů Smrti!
Ó, pozdravení letící větrem ze vzdálených oás,
hřmící hymno vodopádů neviditelných
za modravým pohořím země zaslíbené!

Ó, vůně nepřístupných ostrovů za odváťmi mlhami světla,
barev a tvarů! —

Pod vašimi oblaky táhly se sbory mých zemřelých snů
jak processí unavených poutníků k zázračným zřidlům
na posvěcených pahorcích a ke katedrálám!

Dýchaly ještě na mne životem těch podivných květů,
jež zavřeny slunci otvírají se slavnému mlčení hvězd:
ve chvílích bolestného mrazení nad nevyslovenými výkřiky
písně!
nad posečenou a sežloutlou úrodou odkvetlé touhy!
z mystických věnců modliteb u loží ustlaných naposled!
v zelených soumracích mdloby, které mne objaly v chrámě!
v umdleném klesnutí rozpjaté náruče po usměvavém stínu!
když nepřátelská duše vyšla mi naproti z milovaných zraků!
když čekal jsem marně, až pokvete červánků zlato v polárních
nocích
a vychladnou zádumčivé resonance, z nichž nízkým kouřem se
valí
žal Minulosti a úzkost' Nepoznaného.

Zapomenutí

Den modravý zarděl se lichotným smíchem a vzplál,
hra jisker se radostně třásla a stříkala v sněhu,
dech sladký, jak prchavý olej ve vzduchu voněl a tál
a v krvi mi hořel a vířil.

Po tvářích bolesti rozlil se úsměv a mír,
chor pohřebních písní se roztál v milostnou něhu
a házel jásavá echa, jak plesáním zvonů a lyr
by svátek světily dálky.

Byl jiného žití to reflex a v duši mi šleh,
jak dávný azur před staletími jenž svítil?
Či procitla rozkoš v mé krvi a onoho večera dech
před svatební nocí mé matky?

To z břehů Mlčení vítr mým osením táh,
v něm třesení neviditelných křídel jsem cítil
a anděl mé myšlence, jak v Gethsemane na modlitbách,
číš tajemné útěchy nalil.

Znamení duše

Mystické znamení duše, setkání spřízněných paprsků dvou,
tvůj úsměv, umdlený, zemřel dávno před smrtí tvou;
jsou rytmy zádumčivých písní, jež po léta v duši mi zní
a úsměv tvůj, svatá, uhasne jen se zářením teskným mých dní.

Tvůj úsměv! V něm smutek a rozkoš se zlíbaly v omamující
žeh,
na cestu tvých pohledů lilije házel a tušení vonný dech
z něj sálal, duše zardíval touhou a světla jak jiskřivý pel
v slov tajemném šeru a v myšlének prodloužených stínech se
chvěl.

Nikdy nezřel jsem ženy, jíž z tváří svítil by úsměv jak z tvých,
a kdybych ji uzřel, květen bolestné lásky v má okna by dých,
z něj přijal bych úzkost' tvé duše, bloudící v neznámou dál,
jak otráven sladkostí polibku, jež bych se utrhnout bál.

Lítost'

Mám v duši lítost' spoutaného v loži,
když vítězné volání zvonů třese se s nejvyšší věže,
(oltáře k Božímu Tělu postavil s lilijemi
a v stříbrných svícnech dal kvěsti chorobnému prosvítání
plamenů v požárech slunce),
kroky davů když dusí se v zelených kobercích kvítí,
a v zlomených rythmech se třesou z vonného rákosí s teplými
výdechy vod,
pozdravení zahrad když svítí z věnců družiček
a díky života když plují plachtami vzduťnými slavně po vlnění
dýmů
v chorál Tajemství Nejvyššího.

Mám v duši lítost' schudlého vládce nesmírných rozloh,
když unaven žitím slyší praskání klasů na úbočích niv:
chumáče stříbrných jehel, přesýpaných větrem,
třpytivá mračna bizzarních hmyzů, usedlých na zvonivých
stvolech,
večery unavené vůněmi, odpočívající na vinicích;
svou hranu on slyší z řinčení kos, pohřební písně z výkřiků síly;
čí bude úroda zrní, kde v lesklých šupinách stuhly paprsky dní
a v černavých hroznech krev země?

Kdo nadýchal mrazem v má okna a zamlžil čisté zpívání barev?

V bílých sálech nad mým pokojem zaplanou večerní lustry,
zrcadla s úsměvem vrátí radostná zardění tváří,
studená skla se rozžhaví sněhem vlhnoucích řader,
vzduch zahoustne výkřiky smíchů a vůní.

Rythmické údery tance!

Mám v duši lítost' vězně v den slavností májových,
lítost' milence u dveří chrámu v den zasnoubení,
lítost' vypovězeného v hučení děl, jež vítá koráby s prapory
rozhněvané dálky,
lítost' vysíleného hledáním snů za prvních zamodření úsvitů,
lítost' pohledů unavených marným čekáním před odjezdem,
lítost' vadnoucích tváří, které se nezarděly políbením,
lítost' cizince, dojatého naivním obejmutím vánoční písně,
lítost' hudebního nástroje zavěšeného nad ložem mrtvého
mistra,
lítost' květin, kterých nikdo neutřhl a neobětoval ve vázách na
oltáře,
lítost' světla, které dohořelo v lampě osamělé
a jež nikdo nepostavil do ložnice milujících.

Hodiny mé minulosti odešly ode mne a já jim nenatrhla kvítí,
dny přicházely důvěrně a já je neozdobila růžemi a nenažal jsem
jim zrajících paprsků,
nastala doba soumraků, vítr Neznámého se zdvihá v alejích
a ani jedna veselá píseň nezní mi z dálky.

Vonné soumraky

Z oltářů Věčného až nad obzor
sloup ohnivý se prochví ethernem,
a z hasnouceho uhlí žhavých hor
se zdvihne soumrak v tichu nádherném,

kouř schladlých paprsků svých proleje
nad unavená rozestření lích,
a v balsamických slzách oleje
utiší rány květů krvavých,

nad hříchem země stíny přikryje,
otevře hvězdná okna Tajemnu,
a hrubou šťávu barev vypije
a přelije ji, čistou, v kraje snu,

mou duší v teplých vlnách prostře se
v květ fosforeskující rozvitou,
cel unavenou tkaní otřese
a hořkou jejich vůní složitou.

Z ní vstane úsměv ranních záření,
když k mému loži sedal, zádumčiv,
pohřebních zvonů těžké vlnění
nad modrou dálkou nepřístupných niv,

den únavy, jenž bílým ohněm práh
a rozkoš síly vypil žárem svým,
čas tajemný, jenž krajem žití táh
a dýchal hodin rythmem umdleným,

dech vůní cizích zahrad nasycen
a zráním cizí setby u mých cest,
zrak lásky v cizích nocích zanícen
a cizí štěstí v odpovědi hvězd,

zpěv marné touhy hlaholící v snech
na zlatých strunách příštích úsvitů,
kde v moři vůní nových sluncí žeh
plá modrým květem nových blankytů.

Slavný smutek

Okamžiky slavného smutku dýchal jsem z atmosfer Tušení,
když paprsky Věčného prořaly teskný sen,
jenž mlhami kouří se v mé duši z tajemství věcí.

Tenkrát opojení nekonečných jar sálalo z kalichů květů,
záření nespočetných dní zpívalo v narážení bílého světla,
tisíce neznámých nocí přšelo zlatými lijavci hvězd.

Staleté hymny budoucích lesů šuměly v korunách stromů
a bohatství nekonečných žní vlnilo se ve vlhkém výdechu
země.

Ze zraků milenců lila se rozkoš a smutek nesčíslných bytostí,
plamenné požáry příští touhy hořely v rúmencích tváří,
ve vášnivém vlnění slov třáslo se pohnutí nezrozených davů
a v modlitbách věčná úzkost' budoucí nejistoty,
ubitá pýcha myšlénky blednoucí před utkvělými pohledy Jeho.

V těch chvílích smutek můj byl jediným vzedmutím věčného
smutku

rozlitého staletími, zaplavujícího národy, zmítajícího vlnami
duší,

rozžhaveného v ohnivé brázdy fosforeskujících vln
pod němými klenbami nocí,
z nichž výkřiky otázek vracejí se echem vysíleným dálkou
bez odpovědi.

Umění

Ó teskný hřbitove, kde duše Velkých sní
a v hroby staletí sbor skvoucích stínů vchází,
žár ohňů mystických jak zážeh polární
ti k branám reflex hází!

Tvých jasů somnambul se blížím ve tvůj sad,
kam prolévá se noc, jak záliv černých moří
na mrtvých květů luh, jenž v modrých září šat
jak siný fosfor hoří.

Slov němých výchvěje, dým vášní vyhaslých,
v žal tvého mlčení čas napjal přízi šerou;
vzdech mrtvých zástupů ti těžký stoupá z lích
a tlí tvou atmosferou.

Ó Věčný, rci, zda smím, kde chrám Tvůj z kovu ční
nad městem mramoru, své krve touhou nečist
při malém oltáři, pod klenbou poboční
Ti mši svou tichou přečíst?

Do vína extasí života máčet chléb
na stole obětním, jenž posvěcené kryje
pod snů mých růžemi a světly modliteb
Tvých mrtvých relikvie?

Zda v zlato kalicha, mých rukou slabých tíž,
krev svoji zázračnou dá těla Tvého hrozen,
a světlem andělů zda zrak můj roznítíš,
jenž k pološeru zrozen?

Na hranicích svých dní Ti volám: muč a pal
a v bolů žalářích mi tvář mou vyběl na sních:
já v díků kadidlo do vůní spálím žal
Ti ohněm rytmů v básních!

A pěnu rozkoše, již hází lásky var,
na purpur koberců Ti v bílé kvítí nastru,
i blaho dívčích těl, kde v ňader lita tvar
spí vůně v alabastru.

Svou duši v žhavý sloup vysálám do nebes
a v rakev síly své jak v cín se složím ke snu,

až křečí Tajemství jak poražený kněz
u oltářů Tvých klesnu.